

Arrest

nr. 251 705 van 26 maart 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. SAROLEA
Rue des Brasseurs 30
1400 NIVELLES

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 29 mei 2020 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 april 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 januari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 februari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. BALLEZ, loco advocaat S. SAROLEA, en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Eerste en tweede verzoeker dienen op 27 augustus 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Zij worden gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 6 maart 2020.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 29 april 2020 ten aanzien van elk van de verzoekers een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De eerste bestreden beslissing genomen ten aanzien van verzoeker S.R.J.S.E. luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. U bent op 6 augustus 1985 geboren in San Salvador, El Salvador. De laatste vijf jaar voor uw vertrek woonde u met uw gezin in Planes de Renderos (San Salvador), waar ook uw familie woonde. In 2016 begonnen jullie een eigen zaak in olieproducten, onderdelen en accessoires voor motorvoertuigen. Jullie werkten aanvankelijk van thuis uit. In 2018 gingen jullie over op verkoop op straat vanuit een bestelwagen.

Bendeleden van de MS13 begonnen renta te eisen. Eerst 50 dollar en later 100 dollar per week. In april 2019 huurden jullie een pand in dezelfde straat en openden jullie een winkel. Jullie stopten de verkoop vanuit de bestelwagen. In de eerste week na jullie opening van de winkel in het handelspand kwam een bendelid de renta verhogen naar 500 dollar per week. De week erop, op vrijdag, kwam een bendelid het geld opvragen, u kon niet betalen. Ook de volgende week kwam een bendelid, u betaalde weer niet. Hij zei dat ze wel een andere manier zouden vinden om het geld te innen. Jullie winkel werd in de nacht van 19 op 20 mei 2019 leeggeroofd door de bende. Acht of negen dagen na de diefstal deden jullie de winkel weer open. Twee dagen later kwamen ze opnieuw. Ze dreigden jullie te vermoorden indien jullie niet betaalden de volgende keer.

U vertrok met uw gezin naar uw schoonfamilie in Cuscatancingo. Uw vader bleef de winkel openhouden. Wanneer u op een keer met de auto terugkeerde naar Planes de Renderos stopte een moto naast u aan de verkeerslichten. De personen op die moto maakten bendegebaren met hun handen en toonden hun pistool.

U bleef in Cuscatancingo tot uw vertrek uit El Salvador op 18 augustus 2019. Op 27 augustus 2019 diende u in België een verzoek tot internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legt u identiteitsdocumenten, documenten over uw zaak en pand, foto's, een bewijs van goed gedrag en zeden en een brief van het generale parket omtrent de diefstal neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf)). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.

*Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, **en** wanneer de*

groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

Uit uw verklaringen blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u El Salvador diende te verlaten en/of er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. U verklaart problemen te hebben met de bende MS13 (CGVS, p. 8, punt 76). Ze eisten renta van u en dreigden u te vermoorden (CGVS, p. 10-11, punt 97).

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen over het verder openhouden van de winkel door uw vader de geloofwaardigheid van uw verhaal ondermijnen. In de nacht van 19 op 20 mei 2019 werd uw winkel bestolen. Na een sluiting van 8-9 dagen openden jullie weer, twee dagen daarna kwamen de bendeleden een laatste keer hun geld eisen. U betaalde opnieuw niet waarop ze zeiden dat ze u de volgende keer zouden vermoorden (CGVS, p. 13, punten 122-124). U verklaarde dat uw vader tot in december 2019 de werkzaamheden bleef verderzetten (CGVS, p. 19, punt 173), maanden na de bedreigingen.

Aanvankelijk verklaarde u dat uw vader na de problemen nog slechts enkele dagen verder deed met de zaak, omdat het contract nog moest aflopen, alvorens het pand af te leveren (CGVS, p. 11, punt 99). Later verklaart u dat uw vader bleef verder werken in de zaak tot het contract afliep begin december 2019, maanden na de problemen (CGVS, p. 15, punten 138-139). Dat herhaalt u later nog eens (CGVS, p. 18, punten 170-171). Gevraagd waarom uw vader de winkel bleef verderzetten antwoordt u: "Omdat hij het pand niet kon afleveren. Als we dat deden moest er nog betaald worden voor de rest van het contract" (CGVS, p. 19, punt 172). Gezien de ernst van de door u aangehaalde bedreigingen is dat geen afdoende reden om de zaak verder te zetten. Dat u hem zelf al enkele dagen na de bedreigingen vroeg verder te doen met de winkel (CGVS, p. 18, punt 168), wat ook uw vrouw verklaarde (CGVS, 19/21928B, p. 12, punt 110), is eveneens opmerkelijk gezien de doodsb bedreiging van de bende.

Uw vrouw verklaarde bovendien dat uw vader zag dat de verkoop goed ging en dat hij het huurcontract zelfs vernieuwde. Tevens zou hij nog geïnvesteerd hebben in bewakingscamera's en een alarm. Uw vrouw geeft ook aan dat hij met de zaak gestopt is omdat huurprijs van het pand verhoogd werd (CGVS, 19/21928B, p. 13, punt 123). Deze vaststellingen wijzen geenszins op de door u aangehaalde problemen met de bende MS vanwege wanbetaling van de renta voor deze winkel.

Gevraagd hoe het kan dat uw vader nog tot december de zaak verder blijft runnen zonder benaderd te worden door bendeleden verklaart u dat zij hem niet als de baas zagen. U voegt toe dat ze hem geen enkele keer hebben aangesproken en dat de bendeleden niet dachten dat hij degene was met het geld (CGVS, p. 19, punten 174-175 & 177). U verklaart meermaals dat ze hem nooit hebben benaderd en dat hij geen problemen meer gekend heeft (CGVS, p. 4, punt 29 & p. 11, punt 98 & p. 14, punt 133). Erop gewezen dat het de bendeleden toch niet uitmaakt wie de zaak openhoudt, bevestigt u eerst: "Het is zeker dat het hen misschien niet uitmaakte." U voegt daaraan toe: "Maar zij hebben steeds met mij gehandeld, ik was degene die betaalde. Ik was het die er steeds was toen ze kwamen. Ik denk dat ze wisten dat ik degene was die daar verantwoordelijk was. Die hen het geld bezorgde. Toen ze zagen dat ik daar niet meer was, wisten ze denk ik dat er niemand meer was om hen te betalen. Mijn papa is ook al een oudere man, wandelt moeilijk. Ze dachten dat hij het geld niet had. Het interesseert hem ook niet wat ze zeggen" (CGVS, p. 19, punt 178). Die verklaringen kunnen niet overtuigen. Daarna verklaart u te denken dat de bendeleden na de diefstal waarschijnlijk even wilden wachten tot de situatie wat ging liggen om opnieuw met jullie te handelen (CGVS, p. 19, punt 179). Uit informatie blijkt dat het doelwit van een bende voortdurend wordt lastig gevallen om te betalen. Wanbetalers worden vermoord. Dat uw vader de winkel maandenlang kon openhouden zonder enige problemen met de bende is opmerkelijk. Dat u hier volstrekt geen aannemelijke verklaring voor weet te bieden haalt de geloofwaardigheid van uw problemen met MS verder onderuit.

Voorts zijn uw verklaringen en die van uw vrouw over het feit of uw vader op de hoogte was van jullie problemen tegenstrijdig. Zelf zegt u dat u hem op de hoogte bracht toen jullie beslisten te vertrekken (CGVS, p. 4, punt 28) en dat u uw ouders op de hoogte bracht toen het incident jullie overkwam (CGVS, p. 4, punt 29). U vrouw verklaarde: "We hebben hem de redenen van ons vertrek niet verteld" (CGVS, 19/21928B, p. 12, punten 110 & 112). Dergelijke inconsistenties ondermijnen jullie relaas. Dat u uw eigen vader zou laten verder werken in een winkel waar jullie afgeperst en met de dood bedreigd

werden is niet aannemelijk. Dat u hem daar zou laten verder werken zonder hem op de hoogte te brengen van de problemen, zoals uw vrouw verklaart, is evenmin aannemelijk. Gevraagd dit toe te lichten verklaart zij: "Nee, hem hebben ze nooit renta gevraagd aangezien ze mijn echtgenoot nooit meer in het pand zagen. Ze hebben nooit renta aan mijn schoonvader gevraagd" (CGVS, 19/21928B, p. 12, punt 113). Die uitleg is niet overtuigend.

U verklaart dat u na de doodsb bedreigingen Planes de Renderos verliet en niet meer terug bent geweest naar het pand (CGVS, p. 11, punten 97-98). Later verklaart u wel nog in Planes de Renderos (CGVS, p. 14, punt 128 & p. 16, punt 147) en zelfs enkele keren in de winkel te zijn geweest (CGVS, p. 18, punt 169 & p. 21, punt 195). Dergelijke inconsistente verklaringen roepen vragen op. U zegt voorts enkel nog naar Planes de Renderos teruggekeerd te zijn om met uw vader te praten of hem dingen te brengen (CGVS, p. 16, punt 147) en voor zaken te regelen (CGVS, p. 16, punt 148). Gevraagd of het niet gevaarlijk was zelf terug te keren naar de winkel, en tevens erop gewezen dat uw vader de nodige zaken kon uitvoeren, zegt u: "Ik ging enkel om rekeningen te halen of om een product te brengen. Ik bleef er niet. Ik deed wat ik moest doen, iets halen of brengen en ik keerde terug. Ik parkeerde mezelf niet, ik bleef er niet voor een langere tijd. Deed wat ik moest doen en keerde terug naar de auto" (CGVS, p. 21, punt 195). Dat u gezien de bedreigingen die tegen u en uw familie zijn uitgesproken zelf nog meermaals zou terugkeren naar de winkel is niet verenigbaar met de door u aangehaalde angst. De verklaring die u daarvoor geeft kan niet overtuigen, gezien uw vader uiteindelijk zelf de winkel openhield en de nodige zaken kon doen.

U verklaart verschillende keren benaderd en bedreigd te zijn geweest door bendeleden. Het wordt elke keer gevaarlijker. Het is te verwachten dat u uitvoerig bespreekt met uw vrouw wat jullie gaan doen. Gevraagd wat, na de eerste benadering, jullie plan was verklaart u dat u zou betaald hebben, indien u het geld zou hebben. U voegt toe dat jullie wachtten en hoopten dat de verkoop zou stijgen, dat jullie meer zouden verdienen, maar dat dat niet gebeurde (CGVS, p. 20, punt 188). Dat u zonder meer slechts zou hopen dat jullie meer zouden verdienen dan anders is niet overtuigend.

Gevraagd wat u na de tweede benadering met uw vrouw besproken hebt en waarom u dacht gewoon te kunnen openblijven verklaart u: "Nee, dat dachten we niet. We waren bang. Hadden heel veel angst" (CGVS, p. 20, punt 190). U voegt toe dat jullie echt bang waren om te wachten tot ze terug zouden komen. Dat jullie niet rustig waren. Dat u tilde en niet wist wat te zeggen toen het bendelid vroeg hoe het met het geld zat. U verklaart dat jullie helemaal overstuurd waren en niet wisten wat te doen (CGVS, p. 20, punt 190). Die verklaringen stroken niet met het feit dat jullie de winkel telkens gewoon open bleven houden en geven geen concreet antwoord op de vraag wat u met uw vrouw besproken hebt en wat jullie plan was.

In de nacht van 19 op 20 mei 2019 werd uw winkel bestolen. Na een sluiting van acht tot negen dagen openden jullie weer (CGVS, p. 13, punten 122-124). Jullie waren op dat moment al drie keer benaderd door bendeleden en hebben geen enkele keer hun eisen ingewilligd. Dat u na de inbraak gewoon opnieuw opent, wetende dat u hen opnieuw niet zal kunnen betalen, is opmerkelijk. U verklaarde ervan uit te gaan dat met de overval het nodige geld geïnd zou zijn (CGVS, p. 13, punt 120 & p. 17, punten 160-161). Ook uw vrouw werd gevraagd of het niet gevaarlijk was opnieuw te openen en ook zij verklaarde: "Nee, omdat we dachten dat al het geld dat we hen moesten dat ze dat geïnd hadden door de diefstal" (CGVS, 19/21928B, p. 11, punt 105). Wetende dat renta regelmatig moet betaald worden in El Salvador was het te verwachten dat de bendeleden zouden terugkomen. Het heropenen van de winkel kan als onverenigbaar met de uitgesproken angst gezien worden. Uw verklaringen over de reden waarom u dit toch deed ondanks het te verwachten risico zijn niet overtuigend.

De bendeleden kwamen verschillende keren naar uw zaak om renta te eisen en maakten telkens duidelijk dat er gevolgen zouden zijn. U betaalde hen geen enkele keer (CGVS, p. 10, punten 93-94). Het is opmerkelijk dat zij meermaals renta komen eisen en telkens met lege handen naar huis gaan, zonder u iets te doen. Dat zij de laatste keer, wanneer u hen opnieuw niet betaalt, komen zeggen dat ze u "de volgende keer" zouden vermoorden houdt weinig steek.

Verder vertonen de verklaringen van u en uw vrouw een inconsistentie over de keren dat uw vrouw aanwezig was in de winkel wanneer de bendeleden langskwamen. Uw vrouw verklaart twee keer aanwezig geweest te zijn geweest wanneer de bendeleden jullie kwamen afpersen, waaronder de eerste keer, toen jullie de winkel pas geopend hadden (CGVS, 19/21928B, p. 11, punt 102 en p. 9, punten 87-88). Uit uw verklaringen blijkt echter dat uw vrouw aanwezig was bij de laatste benadering

voor de diefstal en de keer erna (CGVS, p. 10, punten 93-96). Dergelijke inconsistenties ondermijnen jullie verhaal.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw paspoort en identiteitskaart hebben betrekking op uw identiteit en herkomst, die staan hier niet ter discussie. U legt enkele documenten voor ter staving van het bestaan van uw zaak. Foto's van de zaak, documenten van de gemeente en van de belastingen, uw huurcontract en bewijzen van betalingen. Het bestaan van uw zaak staat evenmin onmiddellijk ter discussie. Er zitten ook foto's tussen waarop er schade aan een deur te zien is en quasi lege winkelrekken. Ook deze kunnen op zich de geloofwaardigheid van uw persoonlijke problemen met MS13 niet staven.

U legt een brief voor van het parket, uw vader heeft die ontvangen toen u al in België was. In de brief wordt u aangemaand uzelf aan te melden opdat het onderzoek naar de diefstal geopend zou kunnen worden. Daaruit blijkt dat u een klacht indiende na de diefstal. Documenten dienen louter ter ondersteuning van geloofwaardige verklaringen. Zij kunnen louter op zich de geloofwaardigheid van een relaas niet herstellen. Bovendien bewijst dit document niet dat u uw land heeft moeten ontvluchten omwille van doodsb bedreigingen van MS.

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt El Salvador te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: *Retour au pays des ressortissants* van 9 januari 2020 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgira.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De tweede bestreden beslissing genomen ten aanzien van verzoekster C.D.S.M.E. luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. U bent op 23 december 1982 geboren in San Salvador, El Salvador. De laatste vijf jaar voor uw vertrek woonde u met uw gezin in Planes de Renderos (San Salvador), waar ook de familie van uw man woonde. In 2016 begonnen jullie een eigen zaak in smeermiddelen, ijzeronderdelen en materialen voor motorvoertuigen. Jullie werkten aanvankelijk van thuis uit, daarna verkochten jullie op straat, vanuit een bestelwagen. Vanaf april 2019 huurden jullie een pand om van daaruit te verkopen.

Bendeleden van de MS13 eisten renta van jullie zaak. Eerst 50 en later 100 dollar per week. Toen jullie vanuit het pand begonnen te werken kwam een bendelid de renta verhogen naar 500 dollar per week. Ze bedreigden jullie. Ze kwamen verschillende keren, meestal was uw man aanwezig. U was er twee keer bij als er bendeleden in het lokaal waren. De eerste drie weken dat ze kwamen konden jullie niet betalen. De bendeleden braken in en stalen alles. Na de diefstal kwamen ze opnieuw renta vragen en bedreigden ze jullie opnieuw.

Jullie besloten te vertrekken, en gingen bij uw vader in Cuscatancingo (San Salvador) wonen. Uw schoonvader zette de verkoop verder. Op een avond benaderde een moto jullie, de bestuurder deed bendegebaren naar uw man en toonde zijn wapen. Jullie besloten het land te verlaten en dienden in België op 27 augustus 2019 een verzoek tot internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legt u identiteitsdocumenten, documenten over uw zaak en pand, foto's, een bewijs van goed gedrag en zeden en een brief van het generale parket omtrent de diefstal neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

U beroept zich in het kader van uw verzoek op dezelfde motieven als uw man J.S.E.S.R.(...) (19/21928). In het kader van zijn verzoek werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. De beslissing luidt aangaande deze zelfde motieven als volgt:

[idem motieven eerste bestreden beslissing]

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift en stukken

2.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 1 A, 2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3 tot 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, en van *“het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt”*.

Verzoekers geven aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven van de commissaris-generaal en trachten deze te weerleggen.

Verzoekers benadrukken tevens dat El Salvador één van de gevaarlijkste landen ter wereld is en vragen het voordeel van de twijfel.

Wat betreft de veiligheidssituatie in El Salvador werpen verzoekers op dat het daar aanwezige geweld wel degelijk willekeurig is en kadert binnen een binnenlands gewapend conflict.

2.2. Ter ondersteuning van het verzoekschrift worden volgende stukken gevoegd:

- stuk 4: foto's - ambulante winkel;
- stuk 5: foto's - winkel;
- stuk 6: foto's - diefstal en plundering van de winkel;
- stuk 7: UNHCR Rapport, 2016;
- stuk 8: economische bewijsstukken;
- stuk 9: UNHCR Rapport, 2010;
- stuk 10: HRW Rapport, 2020;
- stuk 11: *“El Salvador”* - Rapport van Buitenlandse Zaken, Buitenlandse Handel en Ontwikkelings-samenwerking.

3. Aanvullende nota

3.1 Verweerder maakt op 15 februari 2021 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, waarin een evaluatie wordt gemaakt van de situatie van terugkerende Salvadoranen, en van de actuele veiligheidssituatie in het land.

Hij verwijst hierbij naar:

- COI Focus, *El Salvador: Retour au pays des ressortissants*, 17 december 2020;
- COI Focus, *El Salvador: Situation Sécuritaire*, 12 oktober 2020;
- UNHCR, *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador*, maart 2016.

3.2. Verzoekers maken op 26 februari 2021 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over waarin zij te kennen geven dat verzoekers vader hen eindelijk de waarheid heeft verteld: in oktober 2019 werd opnieuw ingebroken in de winkel en zijn vader heeft die definitief gesloten omdat hij bedreigingen ontving. Verzoekers voegen hierbij de volgende documenten:

- stuk 1: klacht en politionele documenten;
- stuk 2: getuigenis van verzoekers vader.

4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet

4.1. Verzoekers verklaren dat zij El Salvador hebben verlaten omwille van problemen met de bende Mara Salvatrucha (hierna: MS-13); ze eisten renta van hen en dreigden hen te vermoorden.

4.2. Wat betreft de verschillende documenten die verzoekers in het kader van hun beschermingsverzoek voorleggen (AD CGVS, map met documenten; rechtsplegingsdossier, verzoekschrift en aanvullende nota), wijst de Raad op wat volgt.

De voorgelegde paspoorten en identiteitskaarten hebben betrekking op verzoekers' identiteit en herkomst die hier niet ter discussie staan. Er kan uit deze documenten evenwel geen enkele informatie worden afgeleid met betrekking tot verzoekers' persoonlijke problemen. Hetzelfde geldt voor de foto's van de zaak, de documenten van de gemeente en van de belastingen, hun huurcontract en bewijzen van betalingen, die enkel het bestaan van hun zaak bevestigen.

De foto's van hun overhoop gehaalde winkel en waarop schade te zien is aan de deur evenals lege winkelrekken, hebben slechts relatieve bewijswaarde. Foto's zijn immers slechts een momentopname en tonen geenszins de concrete omstandigheden aan waarin ze zijn genomen. Zij kunnen bovendien eenvoudig worden geënsceeneerd en bieden geen garantie over de authenticiteit van wat wordt afgebeeld noch kunnen ze worden geverifieerd. Bovendien tonen deze hoogstens aan dat hun winkel overhoop werd gehaald; de beweerde afpersing en doodsb bedreigingen door MS-13 worden hiermee niet gestaafd.

In de brief van het parket die verzoekers vader heeft ontvangen toen ze al in België waren, wordt verzoeker aangemaand zichzelf aan te melden opdat het onderzoek naar de diefstal zou kunnen worden geopend. Uit deze brief blijkt aldus enkel dat verzoeker een klacht indiende na de diefstal. Hieruit kan evenwel niet worden afgeleid dat verzoekers hun land hebben moeten ontvluchten omwille van doodsb bedreigingen door MS-13.

De getuigenis van verzoekers vader over zijn problemen in de winkel, is niet afkomstig van een objectieve bron en biedt geen garantie over de authenticiteit van wat wordt besproken. Om deze redenen kan aan zulke getuigenis dan ook maar heel beperkte bewijswaarde worden toegekend en volstaat deze op zich niet om een internationale beschermingsstatus te verwerven.

De bijgevoegde klacht en politionele documenten zijn niet gesteld in de taal van de rechtspleging en zijn evenmin vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling waardoor de Raad de inhoud ervan niet kan verifiëren. Met toepassing van artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden deze documenten niet in overweging genomen.

Hoewel verzoekers zich aldus wel hebben ingespannen om documentaire bewijzen voor te leggen, moet de Raad vaststellen dat deze stukken wegens hun inhoud en relatieve bewijswaarde in deze stand van zaken op zich niet volstaan om hun vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoekers voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van hun vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met hun land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

4.3. Uit de objectieve landeninformatie die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, blijkt dat er in El Salvador verschillende bendes actief zijn die een grote invloed uitoefenen op het dagelijkse leven in de wijken waar ze territoriale controle hebben. De bendes zijn goed georganiseerd, kennen een hiërarchische structuur en hun criminele activiteiten zijn divers. Zo is afpersing een veelvoorkomende praktijk en maken zij zich verder schuldig aan bedreigingen, moordaanslagen, diverse (seksuele) geweldplegingen en gedwongen rekrutering. Uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is waardoor het land momenteel wordt beschouwd als één van de gevaarlijkste ter wereld (COI Focus *"El Salvador: Situation sécuritaire"* van 12 oktober 2020, p. 6; UNHCR guidelines).

Het aanwezige geweld komt voornamelijk voort uit interne afrekeningen tussen rivaliserende bendes en uit confrontaties tussen de bendes en de Salvadoraanse veiligheidsdiensten en politie. De bendes viseren andere bendes, terwijl de overheid tracht op te treden tegen de criminele groeperingen, met wisselend succes (COI Focus 12 oktober 2020, p. 6-9).

De bendes viseren ook burgers met een welbepaald profiel. Uit de landeninformatie blijken een aantal potentiële risicoprofielen die slachtoffer kunnen worden van geweld zoals: personen die zich verzetten tegen het gezag van de bendes of de benderegels overtreden (bv. tegen rekrutering), personen van wie wordt vermeend dat zij een bendelid zijn, LGBT-personen, inheemse volkeren, personen die slachtoffer kunnen worden van afpersing (bv. bepaalde beroepsgroepen), informanten, getuigen en slachtoffers van misdaden begaan door bendes en bepaalde beroepen zoals journalisten, mensenrechtenverdedigers, gemeenschapsleiders, onderwijzers, (ex-)politiemensen en (ex-)militairen, rechters, officieren van justitie en advocaten, familieleden van de voorgaande risicoprofielen (COI Focus 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

De Raad herinnert er evenwel aan dat het loutere gegeven dat een verzoeker onder een bepaald profiel valt, in tegenstelling tot wat verzoekers beweren, op zich niet volstaat om een nood aan internationale bescherming vast te stellen. De beoordeling van het risico is immers afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, zoals in de richtlijnen van UNHCR zelf wordt onderkend (*“may be in need of (...) protection (...) depending on the circumstances of the individual case”*).

Het is aan verzoekers om op individuele en concrete wijze aannemelijk te maken dat zij omwille van een bepaald profiel persoonlijk en werkelijk dreigen te worden vervolgd bij een terugkeer naar El Salvador. Bij de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat verzoekers zullen worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar hun land van herkomst, moeten deze individuele en concrete omstandigheden worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in El Salvador.

Zoals hierna zal blijken, blijven verzoekers evenwel in gebreke om ten gevolge hiervan een actueel, individueel en persoonlijk risico aannemelijk te maken.

4.4. Vooreerst vallen verzoekers' verklaringen betreffende hun gedrag niet te rijmen met de beschikbare informatie.

Uit deze objectieve landeninformatie blijkt dat afpersing de hoofdbron is van inkomsten bij bendes. Van zodra iemand het doelwit wordt van afpersing, ontstaat een impliciet risico en stijgt het risico als deze persoon niet in staat is om te betalen of de renta wordt verhoogd. Het verkeren in de onmogelijkheid om te betalen of de weigering van betaling wordt door de bendeleden beschouwd als een daad van verzet. Diegenen die weigeren te betalen worden vermoord. Diegenen die worden gedwongen om te betalen worden voortdurend lastig gevallen. Uit deze informatie blijkt eveneens dat de betaling van de renta voor vele Salvadoranen vaak een prioriteit vormt op andere verplichtingen en dat indien niet meer kan worden betaald, naar een (vlucht)plan wordt gezocht (UNHCR Guidelines, p. 31; COI Focus 12 oktober 2020, p. 16).

In deze context is de afwachtende en passieve houding die verzoekers aannamen nadat de renta werd verhoogd niet aannemelijk en verzoekers slagen er niet in aan te tonen dat in hun geval er alsnog anders over moet worden gedacht.

Verzoekers verklaren dat ze sinds de start van hun ambulante activiteiten in Planes de Renderos in april 2018 renta hebben moeten betalen. Elke week, gedurende ongeveer een jaar, betaalden ze renta, die eerst \$50 en vervolgens \$100 bedroeg, zonder mankeren. In april 2019 stopten ze met de verkoop vanuit een bestelwagen en openden ze hun winkel in diezelfde straat. In de eerste week na de opening van de winkel in het handelspand zou een bendelid zijn gekomen om de renta te verhogen naar \$500 per week, waarna verzoeker zou hebben gezegd dat hij dat niet kon betalen. Het bendelid zou hebben gerepliceerd dat het hen niet kon schelen, dat ze de vrijdag zouden komen om het geld op te halen (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 10). Verzoekers zouden na deze eerste benadering echter geen enkele actie hebben ondernomen; ze zouden hebben afgewacht en gehoopt dat de verkoop zou stijgen en ze meer zouden verdienen (notities persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 22). Dat verzoekers zonder meer slechts zouden hopen dat ze meer zouden verdienen dan anders, is niet overtuigend. Verzoeker was immers op de hoogte dat het niet betalen van renta door de bendeleden wordt aanzien als een ernstige daad van verzet en een risico inhoudt op dood en geweld, zoals blijkt uit zijn verklaringen: *“met bendeleden kan je niet onderhandelen”* en *“als ik het hen niet betaal dan word ik een vijand voor hen. Een vijand vermoorden ze.”* (notities persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 12). In dit opzicht is het niet aannemelijk dat verzoekers, nadat zij reeds een eerste keer hebben geweigerd te betalen, niet onmiddellijk op zoek zijn gegaan naar een vluchtplan, maar eerder een afwachtende houding zouden hebben aangenomen en de winkel gewoon bleven openhouden. Dit klemmt des te meer

omdat verzoeker verklaarde dat ze heel veel angst hadden (notities persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 20).

Zelfs toen, na een tweede weigering om de renta te betalen, hun winkel werd geplunderd, zouden verzoekers hun winkel opnieuw hebben geopend terwijl zij goed wisten dat zij de benedeleden niet konden betalen. Verzoekers kunnen niet ernstig worden genomen waar zij voorhouden ervan uit te zijn gegaan dat met de overval het nodige geld zou zijn geïnd. Reeds sinds de start van hun ambulante activiteiten in april 2018, betaalden zij renta. Zij waren ervan op de hoogte dat renta een terugkerend fenomeen is en in El Salvador op regelmatige wijze moet worden betaald. Verzoekers konden dan ook redelijkerwijs verwachten dat de benedeleden zouden terugkomen. Het heropenen van de winkel, ondanks het te verwachten risico, stemt niet overeen met de door hen aangehaalde vrees.

Dat verzoekers een maand lang dergelijke onachtzame houding aannamen, ondanks het ernstig risico dat zij liepen doordat zij weigerden de renta te betalen, acht de Raad allerminst geloofwaardig. De bewering dat ze niet veel tijd hadden om na te denken, de situatie te beoordelen en op dat moment weinig mogelijkheden hadden, overtuigt niet. Immers, indien verzoekers zich daadwerkelijk bedreigd voelden, kan redelijkerwijs worden verwacht dat zij reeds eerder iets zouden hebben ondernomen om zichzelf veilig te stellen. Dat zij daarentegen kennelijk gewoon op dezelfde plaats bleven wonen en hun verkoop bleven verderzetten, valt hiermee moeilijk te rijmen.

Bovendien vertonen de verklaringen van verzoekers een inconsistentie over de keren dat verzoekster aanwezig zou zijn geweest in de winkel wanneer de benedeleden langskwamen. Verzoekster verklaart dat zij twee keer aanwezig was toen de benedeleden hen kwamen afpersen, waaronder de eerste keer, toen ze de winkel pas hadden geopend (notities persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 9, 11). Uit verzoekers verklaringen blijkt echter dat verzoekster aanwezig was bij de laatste benadering voor de diefstal en de keer erna (notities persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 10). In tegenstelling tot wat verzoekers in het verzoekschrift voorhouden, betreffen deze tegenstrijdigheden geen details, maar hebben ze betrekking op de kern van hun relaas. Van verzoekers mag dan ook worden verwacht dat ze hierover eensluidende verklaringen afleggen.

Verder wijst de Raad op wat volgt. Pas nadat zij een derde keer zouden hebben geweigerd de renta te betalen en doodsb bedreigingen zouden hebben ontvangen van MS-13, zijn verzoekers vertrokken naar verzoeksters familie in Cuscatancingo. Verzoekers vader zou daarop, op vraag van verzoeker, de werkzaamheden hebben verdergezet (notities persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 18-19). Dat verzoeker zijn eigen vader zou laten verder werken in een winkel waar zij zouden zijn afgeperst en met de dood bedreigd, is echter niet geloofwaardig.

Hierbij moet overigens worden vastgesteld dat verzoekers verklaringen omtrent de duur van het verder openhouden van de winkel door zijn vader niet coherent zijn. Aanvankelijk verklaarde hij dat zijn vader na de problemen nog slechts enkele dagen met de zaak zou hebben verder gedaan, omdat het contract nog moest aflopen, alvorens het pand af te leveren (notities persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 11). Later verklaart hij dat zijn vader verder zou hebben gewerkt in de zaak tot het contract afliep begin december 2019, dit is maanden na de bedreigingen (notities persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 15, 18). Gevraagd waarom zijn vader de winkel bleef verderzetten, antwoordt verzoeker: *“Omdat hij het pand niet kon afleveren. Als we dat deden moest er nog betaald worden voor de rest van het contract”* (notities persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 19). Gezien de ernst van de door verzoekers aangehaalde bedreigingen, is dat geen afdoende reden om de zaak verder te zetten. Verzoekster verklaarde bovendien dat verzoekers vader zag dat de verkoop goed ging en dat hij het huurcontract zelfs zou hebben vernieuwd. Tevens zou hij nog hebben geïnvesteerd in bewakingscamera's en een alarm. Verzoekster geeft ook aan dat hij met de zaak is gestopt omdat de huurprijs van het pand werd verhoogd (notities persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 13). Deze vaststellingen wijzen geenszins op de door verzoekers aangehaalde problemen met de bende MS-13 vanwege wanbetaling van de renta voor deze winkel.

Dit wordt versterkt door de bevinding dat volgens verzoekers verklaringen zijn vader tot december de zaak kon blijven verder runnen zonder dat hij zou zijn benaderd door benedeleden. Verzoeker verklaarde meermaals dat ze zijn vader nooit zouden hebben benaderd en dat zijn vader geen problemen meer zou hebben gekend (notities persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 4, 11, 14, 19; notities persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 12). Uit de door de partijen bijgebrachte informatie blijkt nochtans dat, in het kader van afpersing van bepaalde beroepsgroepen zoals winkeleigenaars, niet alleen de winkel-eigenaars zelf die weigeren renta te betalen of die vertraging oplopen omdat ze niet kunnen betalen, worden onderworpen aan bedreigingen en geweld, maar ook hun werknemers, zakenpartners en familieleden (UNHCR maart 2016, p. 31; COI Focus 12 oktober 2020, p. 16). Bijgevolg blijkt dat de geëiste renta niet is verbonden aan de winkeleigenaar of handelsuitbater, maar wel aan de betrokken

handelszaak of winkel. In dit opzicht is het niet aannemelijk dat de benedeleden verzoekers vader, die de winkel openhield, niet zouden hebben aangesproken om de openstaande schuld te vereffenen. Verzoekers' betoog dat de problemen die zij met de benedeleden hadden hen persoonlijk betroffen en dat de benedeleden zijn vader niet als baas zagen, kan gelet op bovenvermelde reputatie en werkwijze van de benedeleden, dan ook niet worden aangenomen. De argumentatie dat de benedeleden na een sociaal-economisch onderzoek – blijkens de COI Focus 15 juli 2019 voeren bendes een sociaal-economisch onderzoek uit naar hun slachtoffers om het bedrag aan afpersingsgeld te bepalen – zouden hebben gedacht dat de vader het geld niet had nu hij al oud was en de winkel niet zoveel opbracht als vroeger, kan al evenmin overtuigen. Zoals in het verzoekschrift zelf ook wordt aangegeven, leven benedeleden van afpersing en maken ze zich niet al te veel zorgen over het failliet laten gaan van bedrijven/winkels (UNHCR maart 2016, p. 16). Bovendien verklaarde verzoekster dat de zaken goed gingen en dat verzoekers vader het huurcontract zou hebben vernieuwd en zelfs nog zou hebben geïnvesteerd in bewakingscamera's en een alarm (notities persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 13). Dat benedeleden zouden hebben gedacht dat hij het geld niet had, kan dan ook niet worden aangenomen.

Een volgende weinig aannemelijke denkpiste van verzoekers is dat de benedeleden na de diefstal waarschijnlijk een laag profiel wilden houden omdat iedereen in de buurt zou hebben geweten van de diefstal en de politie zelfs ter plaatse zou zijn gekomen. Uit bovenvermelde landeninformatie blijkt niettemin dat het doelwit van een bende voortdurend wordt lastig gevallen om te betalen en dat wanbetalers worden vermoord. Dat verzoekers vader de winkel maandenlang kon openhouden zonder enig probleem met de bende is in het licht van bovenvermeld objectieve landeninformatie dan ook niet aannemelijk. Verzoekers maken met hun betoog niet aannemelijk dat in hun geval daar alsnog anders over moet worden gedacht.

In hun aanvullende nota houden verzoekers plots voor dat verzoekers vader na hun vertrek wél nog problemen zou hebben gekend, namelijk dat er in oktober opnieuw zou zijn ingebroken in de winkel en hij bedreigingen zou hebben ontvangen van benedeleden. Het is echter weinig ernstig dat verzoekers na confrontatie met een negatieve beslissing waarbij hen wordt gewezen op voormelde frappante vaststelling, plots komen aandraven met een weinig geloofwaardige uitleg als *“zijn vader heeft hem eindelijk de waarheid verteld”*. Verzoeker verklaarde dat hij zijn ouders zou hebben ingelicht over hun werkelijke problemen op het moment dat ze vertrokken uit El Salvador en dat ze heden nog steeds contact zouden hebben (notities persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 4). Waarom zijn vader dan toch nog verborgen zou hebben gehouden dat er opnieuw problemen waren, kan niet worden ingezien noch brengen verzoekers hier, afgezien van dat ‘zijn vader koppig is’, een afdoende verklaring voor. Dit klemt des te meer daar de vader moet hebben geweten dat zijn zoon en schoondochter er alle belang bij hebben om over alle actuele informatie te beschikken in het kader van hun beschermingsverzoek.

Hierbij komt nog dat verzoekers' verklaringen over de vraag of verzoekers vader op de hoogte zou zijn geweest van hun problemen, tegenstrijdig zijn. Zelf zegt verzoeker dat hij zijn vader op de hoogte zou hebben gebracht toen ze beslisten te vertrekken (notities persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 4). Verzoekster verklaarde daarentegen dat *“we [...] hem de redenen van ons vertrek niet [hebben] verteld”* (notities persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 12). Dergelijke inconsistenties ondermijnen verder hun relaas. Het gekunsteld verweer dat verzoekster beweerde dat de exacte redenen voor hun vertrek pas later werden vermeld en dat verzoeker in wezen nog niet alle informatie had onthuld, overtuigt niet. Dit is duidelijk na reflectie tot stand gekomen om hun verklaringen alsnog geloofwaardig te laten overkomen. Verzoekers' verklaringen zijn echter duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar. Hoger werd al opgemerkt dat het niet aannemelijk is dat ze verzoekers vader verder zouden laten hebben werken in een winkel waar ze zouden zijn afgeperst en met de dood bedreigd. Nog minder geloofwaardig is dat ze hem de winkel zouden laten openhouden zonder hem op de hoogte te brengen van de problemen met de benedeleden en het gevaar dat hij mogelijk liep. Dergelijke houding stemt allerm minst overeen met de beweerde dreigingen die ten aanzien van verzoekers werden geuit. Indien zij werkelijk met de dood werden bedreigd omdat zij de renta niet konden betalen, kan redelijkerwijs worden verwacht dat zij verzoekers vader hiervan, minstens van bij het begin, inlichten opdat hij voorzorgsmaatregelen kan nemen, waakzaam kan zijn of zichzelf kan beschermen. Zeker daar verzoeker, zoals hij in het verzoekschrift aangeeft, van oordeel was dat het beter was geweest om de winkel te sluiten, maar zijn vader een koppig man is en de dingen op zijn manier wilde doen.

Verzoekers verklaring dat hij nog meermaals zou zijn teruggekeerd naar Planes de Renderos en zelfs in de winkel zou zijn geweest (notities persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 14, 16, 18, 21), ondanks de bedreigingen die tegen hem en zijn familie zouden zijn uitgesproken, is een zoveelste aanwijzing dat deze aangehaalde doodsb bedreigingen elke geloofwaardigheid missen. Gevraagd of het niet gevaarlijk was om zelf terug te keren naar de winkel, en er tevens op gewezen dat zijn vader de nodige taken kon

uitvoeren, zegt verzoeker: *“Ik ging enkel om rekeningen te halen of om een product te brengen. Ik bleef er niet. Ik deed wat ik moest doen, iets halen of brengen en ik keerde terug. Ik parkeerde mezelf niet, ik bleef er niet voor een langere tijd. Deed wat ik moest doen en keerde terug naar de auto.”* (notities persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 21). Verzoeker zegt voorts enkel nog te zijn teruggekeerd om met zijn vader te praten, hem dingen te brengen en om zaken te regelen (notities persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 16). Dergelijke houding stemt niet overeen met verzoekers beweerde vrees. Deze vaststelling klemmt des te meer gezien verzoekers vader uiteindelijk zelf de winkel openhield en de nodige zaken kon doen.

Hierbij moet overigens vastgesteld dat verzoeker aanvankelijk verklaarde dat hij na de doodsb bedreigingen Planes de Renderos verliet en niet meer is teruggekeerd naar het pand (notities persoonlijk onderhoud, p. 11). De in het verzoekschrift ontwikkelde argumentatie dat hij bedoelde dat ze nooit meer terugkwamen om er te wonen, mist elke ernst en feitelijke grondslag. Verzoeker verklaarde duidelijk *“Daarna gingen we niet meer terug naar ons pand. Ik vroeg mijn papa om me te helpen”* en dit is niet voor interpretatie vatbaar. Dat verzoeker hierover inconsistente verklaringen aflegt, doet andermaal afbreuk aan de geloofwaardigheid van het vluchtrelaas.

De voorgelegde documenten en hun beperkte inhoud worden niet aangevuld en geruggesteund door aannemelijke verklaringen. Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en verzoekers verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, hecht de Raad geen geloof aan de bewering dat verzoekers door bendeleden werden gevisieerd omdat zij weigerden renta te betalen.

4.5. Verzoekers betogen nog dat zij bij terugkeer naar El Salvador een verhoogd risico lopen om door bendes te worden gevisieerd omwille van hun verblijf in het buitenland.

Op basis van de voorliggende landeninformatie, in het bijzonder de COI Focus *“El Salvador: Retour au pays des ressortissants”* van 9 januari en 17 december 2020, kan niet worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een risico loopt op vervolging dan wel een reëel risico om ernstige schade te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij heeft verbleven. Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk zijn bij het beoordelen van de terugkeer. Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk. De richtlijnen van UNHCR laten niet toe anders te oordelen waar UNHCR zelf bemerkt dat enkel *“certain returnees from abroad”* problemen kunnen ondervinden bij terugkeer en dan nog enkel *“depending on the particular circumstances of their case”*.

Het volstaat niet om te verwijzen naar een kwetsbaar profiel en algemene landeninformatie om een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Dit moet in concreto worden aangetoond. Verzoekers slagen hier niet in.

Zoals reeds gesteld, zijn de aangehaalde bedreigingen door MS-13 niet geloofwaardig. Het blijkt dan ook niet dat verzoekers voor hun komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van bendeleden stonden, evenmin zijn daartoe andere concrete indicaties. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoekers bij terugkeer naar El Salvador enig verhoogd risico lopen om te worden gevisieerd door bendeleden.

Het feit dat zij een periode in België hebben verbleven, is evenmin voldoende om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

De Raad betwist niet dat verzoekers bij terugkeer te maken kunnen krijgen met afpersing. Afpersing blijkt evenwel een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden. Het risico op afpersing verschilt in wezen niet van het algemeen risico waaraan ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, worden blootgesteld.

In de mate dat uit de landeninformatie blijkt dat sommige Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland kunnen worden gezien als welvarend en bijgevolg een verhoogd risico op afpersing *kunnen* lopen, wijst de Raad erop dat verzoekers' verblijf in België voor de duur van de asielpprocedure als

dusdanig niet resulteert in bijzondere kenmerken waardoor zij identificeerbaar zouden zijn als personen die in het buitenland hebben verbleven.

Evenzo, de loutere mogelijkheid om in aanraking te komen met afpersing bij terugkeer omdat zij na een verblijf in het buitenland als welvarend zouden kunnen worden beschouwd, volstaat op zich niet om een persoonlijke vrees voor vervolging of een persoonlijk en reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Tevens bereikt afpersing in beginsel als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt, laat staan als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Het geheel van hun individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoekers nalaten concreet aannemelijk te maken dat zij ernstige problemen riskeren bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat zij in het buitenland hebben verbleven en moeten terugkeren naar hun land van herkomst.

4.6. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de materiële voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch aan de materiële voorwaarden die inzake de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus worden gesteld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Verzoekers' betoog dat hun vrees, op basis van de vervolgingsgrond 'politieke overtuiging' dan wel 'sociale groep', valt binnen het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag is dan ook niet dienstig. Hetzelfde geldt voor de argumentatie dat zij in El Salvador geen bescherming kunnen krijgen.

De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekers bij terugkeer naar El Salvador zouden worden vervolgd of geviséerd.

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Gelet op het geheel van de beschikbare landeninformatie, wordt niet betwist dat het bendegerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een intern gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* en *“In these circumstances, the need to consider eligibility for*

international protection under Article 15(c) of the Qualification Directive (recast) is unlikely to arise." (UNHCR guidelines, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *"An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador"* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de Universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *"highly targeted and individualized"* wordt gekenmerkt, waarnaar wordt verwezen in de COI Focus van 12 oktober 2020. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel, zoals hoger vermeld (zie COI Focus *"El Salvador: Situation sécuritaire"* van 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtelijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus Situation Sécuritaire, p. 10).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviséerd; noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendege geweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet waarbij het aan de verzoeker is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat in casu geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Verzoekers brengen geen afdoende concrete, objectieve informatie bij die voorgaande appreciatie kan ombuigen. De informatie die zij aanhalen in hun verzoekschrift is immers verouderd of ligt in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in El Salvador is gesteund.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

6. In de mate dat verzoekers aanvoeren dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

7. Artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet stelt dat indien een verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, dit een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Het vluchtrelaas werd niet geloofwaardig bevonden en er zijn voorts geen concrete individuele aanwijzingen dat verzoekers heden dreigen te worden vervolgd in El Salvador. Bijgevolg is verzoekers' verwijzing naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig.

8. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers werden gehoord op het CGVS. Tijdens deze gehoren kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

10. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekers niet als vluchteling kunnen worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus worden de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig maart tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES